Den enda Wäg till Salighet.

En Förklaring

öfwer Begynnelsesläran i „Jesu Christi de Siste-Dagars Heliges Kyrka.“

af

Lorenzo Snow,

en af de tolf Apostlar.

„Den, som dömmer förr än han hörer, är icke wis.“

Det gifwes wissa grundsatser fastställda af Gud, hwilka, så framt de rätteligen förstås och iakttagas, kunna bringa menniskan i besittning af andeliga kunskaper, gåfwor och wälsignelser. I werldens fordna dagar, så wäl som i Apostlarnes, kom folk i besittning af andeliga krafter och åtskilliga rättigheter, genom att få kunskap om och att iakttaga wissa föreskrifter, gifna af Herren; som till exempel Abel, då han erhöll underwisning om, att offra till Herren, hwilket war en af Gud instiftad anordning, genom hwilken menniskan kunde undfå wälsignelser, företog han sig att iakttaga anordningen, och utförde offringen, hwarigenom han undfick herrliga uppenbarelser af den Aldrahögste.

Då de menniskor, som lefde före syndafloden, hade förderfwat sina wägar, och tiden nalkades då ödeläggelse skulle komma öfwer dem, uppenbarade Herren det sätt, hwarpå de rättfärdige kunde undkomma. Följakteligen woro alla, som förstodo och betjenade sig af det anwisade medlet, säkra på att blifwa frälste.

Josua måtte iakttaga wissa af Gud föreskrifna mått och steg, innan han kunde bemäktiga sig Jericho. Men så snart han hade utfört hwad Gud hade påbudit, föll staden strax i hans besittning. (Josua 6te Cap.)

Naaman, höfwitsmannen för Assyrernes här, plågad af spetelska, hade hört om propheten Elisa och wände sig till honom för att blifwa helbregdad. Propheten, upplyst af den Helige Anda, som är Guds sinne, sade till Naaman, att såframt han wille twå sig (eller neddoppa sig) sju gånger i Jordans flod, skulle han warda ren. Naaman tänkte först, att detta war ett alltför simpelt medel, blef missnöjd och böjd till att icke begagna det; men efter närmare öfwerwägning ödmjukade han sig och rättade sig efter föreskriften, och se! den lofwade wälsignelsen påföljde. (2 Kon. B. 5te Cap.)

Under den mosaiska hushållningen blef syndernas förlåtelse erhållen på samma grunder, som jag ofwanföre har omnämnt. Ett djur skulle föras fram för församlingens tabernakel af den person, som önskade syndaförlåtelse, och sedan offras på ett särskildt sätt; när detta war gjordt, påföljde omedelbart den utlofwade wälsignelsen.

Då Evangelii hushållning war införd, erhöllos också gåfwor och wälsignelser på samma grunder, nemligen genom att åtlyda wissa fastställda förhållningsreglor. Herren bestämde wissa handlingar, och lofwade alla, som wille iakttaga dem, wissa utmärkta rättigheter; och när dessa handlingar blefwo noggrannt utförda i hwarje enskildthet, war man wiss på att få de lofwade wälsignelserna.

Några hafwa den falska föreställning, att gåfwor och wälsignelser under Evan-

gelii hushållning icke erhållas medelst iakttagande af yttre handlingar eller utwärtes gerningar, men blott förmedelst tro och omwändelse, andeliga werkningar i sinnet, oafhängiga af utwärtes företaganden. Men då wi åsidosätta traditioner, öfwertro och de af menniskorna införda trosbekännelser och lärobyggnader, och betrakta Guds ord, kunna wi snart upptäcka, att utwärtes gerningar och yttre handlingar woro under Evangelii hushållning oskiljaktigt förenade med inwärtes gerningar, såsom tro och omwändelse. Som bewis härpå will jag anföra följande anmärkningar. Jesus säger: „Hwad kallen I mig Herre, Herre! och gören dock icke hwad jag säger eder." (Luc. 6, 46.) „Derföre, hwar och en, som hörer dessa mina ord, och gör derefter, honom liknar jag wid en wis man, som sitt hus byggde på ett hälleberg." (Matth. 7, 24.) „Den, der tror och blifwer döpt, han skall warda salig (eller frälst)." (Marc. 16, 16.) „Utan en warder född af watten och Anda, kan han icke ingå i Guds rike." (Joh. 3, 5.)

På Pingstdagen sade Petrus till den församlade mängden: „Görer bätttring, och hwar och en af eder låte sig döpa i Jesu Christi namn till syndernas förlåtelse, och I skolen undfå den Helige Andas gåfwa." Af denna prophetiska tillsägelse läre wi, att folket skulle utföra en utwärtes handling, (låta sig döpa i watten), för att kunna undfå syndernas förlåtelse och sedermera den Helige Andas gåfwa. Men förr än iakttagelsen af den utwärtes gerningen skall den inwärtes gerningen försiggå, nemligen att tro och omwända sig. Tro och omwändelse går före dop; och dopet går före syndernas förlåtelse och anammandet af den Helige Anda. Häraf kunne wi inse det onyttiga och obibliska i utöfwandet af späda barns dop. De kunna icke utöfwa tro eller omwändelse — nödwändiga wilkor, som må sättas före dopet; hwarföre då förrätta detta?

Några anse det för oriktigt, att räkna dopet ibland de af Gud instiftade wäsendtliga grundsatser, hwilka böra iakttagas för att erhålla syndernas förlåtelse. Wi sware, att Frälsaren och Apostlarne hafwa gjort så före oss, och derföre känna wi oss förpligtade till att efterfölja deras föredöme. Werldens ödeläggelse i Noachs dagar med watten, war likasom en förebild på syndernas förlåtelse genom dop. Jorden hade blifwit besmittad med synd. De rättfärdiga blefwo utförda och frälsta från den syndiga werlden förmedelst wattnet; „hwars motbild, dopet, nu frälsar oss," säger Petrus (1 Petr. 3, 21), „genom ett godt samwetes förbund med Gud." Noach och hans familj blefwo aflägsnade och åtskiljda från synd och förderf förmedelst wattnet; likaledes aflägsnar också dopet, som är en motswarande bild, wåra själar från synd och förderf, medelst den stora försoning, som skedde på Golgatha. Många hafwa uttalt sin förundran öfwer, att sådana wälsignelser skulle kunna erhållas förmedelst dopet. Naaman den Syrier war likaså förwånad, då det blef honom sagdt, att han skulle twå sig sju gånger i Jordan; men då han åtlydde det gifna råd, erfor han, att Guds ord woro sannfärdiga. Hans spetelska, hans lekamliga besmittelse, blef derigenom borttagen och war en bild på befrielsen från andeliga besmittelser under Evangelii hushållning, genom dop i watten, förmedelst tro och omwändelse. Naaman, hafwe wi sett, fick en underbar wälsignelse genom anwändande af wattnet; äfwensom den blinde, hwilken Frälsaren bjöd skulle twå sig i Siloa damm, fick sin syn förmedelst wattnet. Sedan Frälsaren hade uppstigit utur Jordans flod undfick han den Helige Anda. Dessa exempel bewisa tydligen, att watten har

blifwit bestämdt såsom ett medel, hwarigenom himmelska wälsignelser kunna anammas. Låter eder döpa, säger Petrus, till syndernas förlåtelse. (Ap. G. 2, 38.) Statt up, och låt dig döpa, och twå af dina synder, säger Ananias till Saulus. (Ap. G. 22, 16.) I Staden Samaria blef det en stor glädje bland dem, som Philippus döpte; de fröjdades, emedan de fingo syndernas förlåtelse genom dopet. Likaså i händelsen med kamereraren, (Ap. G. 8, 39), som, sedan han hade kommit upp utur wattnet och fått sina synders förlåtelse, fick samwetsfrid med Gud, så att han glad kunde fara sina färde.

Några antaga, att de måste erfara Guds nåd och weta, att deras synder äro dem förlåtne förr än de blifwa döpta; men Frälsaren och Apostlarne lära oss, att först blifwa döpte för att kunna få syndernas förlåtelse. Låter eder döpa, säger Petrus, till syndernas förlåtelse; och I skolen undfå den Helige Andas gåfwa. Att undfå den Helige Anda är att erfara Guds nåd. Tro och omwändelse skola gå före dopet, men syndernas förlåtelse och den Helige Andas gåfwa skola följa efter denna handling. Hwarje fördomsfri menniska kan se, att det fullkomligt stämmer öfwerens med dessa Frälserens ord: „Utan en warder född af watten och Anda, kan han icke ingå i Guds rike.“ Om Guds Ande wore oss lofwad före dopet, så skulle wår Frälsare hafwa sagt: född af Anda och watten; men han sade: „Utan en warder född af watten och Anda.“ (Joh. 3, 5.) Hwad Gud har förordnat, bör menniskan icke förändra; men wi förändra den af Gud insatta ordningen, om wi säga, att menniskan först måtte födas af Andan och sedan af watten; eller att han först må erfara Guds Andas werkning — anamma den Helige Anda — och sedermera blifwa döpt.

Det är denna gudomliga ordning, Petrus förkunnade, då han sade: „Görer bättring, och hwar och en af eder låte sig döpa till syndernas förlåtelse, och I skolen undfå den Helige Andas gåfwa; det är: „Blifwen födde af watten, så skolen I blifwa födde af Andan.“ Paulus sjelf anammade icke den Helige Anda före sitt dop, änskönt Herren Christus hade uppenbarat sig för honom; han fick icke Andan förr än hans synder woro aftwättade i dopet, förrättadt af Ananias. Det är blott ett tillfälle, blott ett enda, hwarwid den Helige Anda blef gifwen före dopet, — jag menar i den apostoliska hushållningen. Cornelius och hans wänner, som hade kommit tillsammans för att höra hwad Petrus hade att säga dem, anammade den Helige Anda innan de blefwo döpta. (Ap. G. 10, 44.) Detta skedde emedlertid blott för att öfwerbewisa Petrus om, att Hedningarne också hade rätt till att åtnjuta Evangelii wälsignelser. Cornelius och hans wänner woro Hedningar, och Petrus skulle icke hafwa tillstädt dem dop, om han icke först hade sett Guds kraft hwila öfwer dem. Han betraktade Hedningarne såsom afgudadyrkare, som woro alltför syndiga och ogudaktiga till att anamma Evangelii wälsignelser med Guds folk — den Judiska nation. Han kunde icke föreställa sig, att de skulle kunna anamma den Helige Anda, och derigenom beredas till att sitta till bords med Abraham, Isaac och Jacob, och de judiska Propheter i Guds rike; men då han såg Guds Anda hwila öfwer dem, blef han förwånad och utbrast: „Kan någon förbjuda, att dessa icke döpas i watten, som fått hafwa den Helige Anda, så wäl som wi? Och så lät han döpa dem i Herrans namn.“ Detta tillfälle, hwarwid den Helige Anda blef meddelad före dopet, war ett undantag från en allmän regel, och hade sin grund i en utomordentlig omständighet, som redan är wisadt. Om Gud anser det nödwändigt att afwika

från en gifwen regel och meddela wälsignelser, kan han göra det; men menniskorna hafwa ingen rätt dertill; de böra iakttaga den faststälda ordningen, eljest hafwa de intet kraf på löftet.

Sedan Elisa hade bestämt det sätt, hwarpå Naaman kunde blifwa fri från sin spetelska, kunde Gud wäl hafwa borttagit den på ett annat sätt, om han hade welat; men på samma gång hade Naaman icke kunnat hafwa kraf på helbregdagörelse, om han icke först hade gjort hwad som war honom befalldt. (2 Kon. B. 5te Cap.) Såframt wi wilja efterlefwa Evangelii föreskrifter, är det oss loswadt, att wi skola erhålla dess wälsignelser; i motsatt fall hafwa wi intet att fordra, och det är den största dårskap af menniskorna att säga: „Herre, Herre!" utan att hålla hans befallningar.

Det är tydligt bewisadt, att yttre handlingar böra iakttagas, lika så wäl som tro och omwändelse, för att erhålla Evangelii wälsignelser.

Således se wi, att Guds tjenare fordom woro mycket noggranna i utförandet af dopet i watten, emedan det utgjorde en del af Jesu Christi Evangelium; tillika är det lätt att förstå, att om icke särskilda wälsignelser i werkligheten hade blifwit meddelade i dopet, så skulle de icke hafwa warit så stränga med att inskärpa dess iakttagelse. Såframt, iföljе några mening, tro, omwändelse och bön äro tillräckliga för att anamma fullheten af Evangelii wälsignelser, så skulle dopet följakteligen wara förgäfwes och icke behöfwa efterkommas. Det skulle hafwa warit en onyttig handling af Naaman, att twå sig sju gånger i Jordans flod, om det hade stått i hans makt att blifwa helbregdad endast genom tro, omwändelse och bön. Likaledes skulle det hafwa warit dåraktigt af Noach och hans familj, att företaga sig ett sådant timligt arbete, som att bygga arken, så wida de hade kunnat få samma wälsignelse genom tro, omwändelse och bön. Äfwenledes skulle det hafwa warit en dåraktighet af Israeliterna, att offra djur för att få tillgift för sina synder, om de hade kunnat erhålla denna wälsignelse genom tro, omwändelse och bön. På samma sätt wore det i den evangeliska hushållningen mycket oförnuftigt af de tre tusen män, som på Pingstdagen läto sig döpa, att underkasta sig det beswär, som är förenadt dermed, om de samma wälsignelser hade kunnat meddelas dem blott med tro, omwändelse och bön. Kamereraren skulle icke hafwa nedstigit af sin wagn och gått med Philippus ned i wattnet, om blott inwärtes gerningar hade fordrats för att anamma Evangelii wälsignelser; ej heller skulle Ananias hafwa befallt Paulus att stå upp, låta sig döpa, och få sina synder aftwagna, om han icke hade warit wiss på, att den yttre handlingen, dopet, nödwändigt måtte ledsaga den inre handlingen, nemligen tro och omwändelse, innan Saulus kunde komma i i besittning af Evangelii wälsignelser. Paulus skulle ikke hafwa döpt de tolf män, omtalade i Ap. G. 19de Cap., om endast andeliga werkninger i sinnet kunde hafwa förskaffat dem den Helige Andas gåfwa; icke heller skulle han hafwa döpt Stephane husfolk, eller Crispus och Gajus (1 Cor. 1, 14.), och lika så litet skulle han hafwa tillåtit Apollos att „wattna" eller döpa dem, som han „plantade" eller uppwäckte till tron, (1 Cor. 3, 6.) om icke dopet hade warit alldeles nödwändigt för anammandet af Evangelii nådegåfwor. Ej heller skulle Petrus, idet han talar om Noachs och hans familjs frälsning genom wattnet, hafwa sagt: „Hwars motbild, dopet, nu frälsar oss;" (1 Petr. 3, 21.) och icke heller skulle Christus hafwa sagt: „Utan en warder född af watten och Anda, kan han icke ingå i Guds rike." Jag kunde anföra

mångfaldiga bewis af detta slag, men det är allaredan tillräckligt sagdt för att bewisa, att dop är alldeles nödwändigt jemte tro och omwändelse.

Jag will nu försöka att wisa, på hwilket sätt dopet blef förrättadt. Det är tydligt, att det war blott ett sätt, hwarpå denna förrätning blef utförd, och detta sätt blef noggrannt efterföljdt af Apostlarne. För att bättre kunna förstå detta ämne, är det nödwändigt att anföra några af de omständigheter, hwarunder dopet blef förrättadt.

Skriften säger, att Johannes döpte i Enon, ty der war mycket watten. Hade beständning warit det rätta döpelsesättet, så skulle han wisst icke hafwa gått till Enon, ty det war mycket watten derstädes; men för att bestänka hela Juda hade det blott behöfts litet watten, hwilket han hade kunnat få utan att begifwa sig till Enon. Tillika underrättas wi af Skriften om, att han döpte i Jordan; och att sedan Jesus war döpt, steg han upp utur wattnet, hwilket uttryckligen tillkännagifwer, att han hade warit ned i wattnet, på det att dopet kunde rätteligen utföras. Åter talar Skriften om Kamereraren, att han gick ned i wattnet med Philippus, och sedan kom upp ut af wattnet. Hwar och en, som är begåfwad med förnuft och tankeförmåga, må otwifwelaktigt medgifwa, att såframt bestänkning med litet watten på hufwudet hade warit tillräckligt, så skulle dessa personer aldrig hafwa gått ned i wattnet för att undergå denna handling. Paulus gifwer oss i sina bref ett bestämdt wittnesbörd såsom stöd för nedsänkningen; ty han säger, (Col. 2, 12. Rom. 6, 4.) att de Helige hade blifwit „begrafna med Christus i dopet."

Det är klart, att de icke kunde hafwa blifwit begrafna i dopet, om de icke helt och hållet hade warit nedsänkta i eller omgifna af wattnet. En sak kan ej sägas wara begrafwen, om någon del deraf är obetäckt; alltså kan icke heller en menniska blifwa begrafwen i dopet, med mindre hela personen nedsänkes i wattnet. Denna förklaring af Apostelen med hänsyn till döpelsesättet stämmer fullkomligt öfwerens med hwad Frälsaren lärde: „Utan en warder född af watten," o. s. w. Att födas af en ting betyder, att wara innesluten deri och stiga upp, eller framkomma deraf. Att födas af watten må alltså betyda att nedsänkas i wattnet och att åter bringas derut igen. Jag will hoppas, att det är redan nog sagdt, för att öfwerbewisa hwarje förnuftig och fördomsfri menniska om, att nedsänkning eller neddoppning i wattnet war sättet, hwarpå dopförrättningen utfördes i Christendomens första dagar, då Evangelium förkunnades i sin renhet och fullhet; derföre will jag sluta mina anmärkningar rörande denna punkt.

Af Ebreernas 6te Capitel lära wi, att handpåläggning för den Helige Andas gåfwa räknades bland Evangelii första grundsatser. Det är wäl bekant för alla, att denna instiftelse såwäl som nedsänkningsdop till syndernas förlåtelse, alldeles försummas i nutidens christna kyrkosamfund. Några få anmärkningar öfwer detta ämne, hoppas jag derföre skola icke wara utan nytta.

Wi hafwa flera exempel på, att Jesus lade händer på de sjuka och helbregdade dem; och wid öfwerdragandet af fullmakten till Apostlarne, hwarom en berättelse gifwes i Marci 16de Capitel, säger han: „Dessa tecken skola följa dem, som tro; de skulle lägga händer på de sjuka, och de skulle helbregdas," o. s. w. Ananias lade sina händer på Saulus, som strax fick sin syn, så snart denna handling war utförd. Då Paulus led skeppsbrott på ön Malta, lade han sina händer på Publius' fader, öns öfwerhetsperson, och helbregdade honom från hans feber. Dessa få exempel wisa

tydligen, att handpåläggning är instiftad af Gud såsom ett medel, hwarigenom himmelska wälsignelser kunde erhållas.

Ehuru de sjukas helbregdelse war förenad med utförandet af denna heliga handling, finne wi dock, då wi widare följe detta ämne, att en ännu större wälsignelse war dermed förbunden. Skriften underrättar oss om, att både män och qwinnor hade blifwit döpta i Samarien af Philippus, hwaröfwer de döpte högeligen gladde sig. De woro troligtwis glade, emedan de hade anammat syndernas förlåtelse medelst tro, omwändelse och dop, och öfwer, att de hade fått en del af den Helige Anda, som naturligtwis följde dem, sedan de hade fått ett godt samwetes wittnesbörd förmedelst syndernas förlåtelse.

Genom delaktighet af den Helige Anda, som de kommo i besittning af, begynte de att se Guds rike; ty det må erinras, att Frälsaren har förklarat, att ingen kan se Guds rike, utan han blifwer född på nytt, och i den följande vers säger han, att menniskan må födas twå gånger, först af watten och sedan af Andan. Dessa män och qwinnor i Samarien hade blifwit födda af watten; de hade genomgått den första födelsen, derföre woro de i stånd till att se Guds rike, till att med trons öga skåda dess mångfaldiga wälsignelser, förmåner och herrligheter; men då de icke hade genomgått den andra födelsen, det will säga af Andan, woro de icke inkomna eller införlifwade i Guds rike — de hade icke kommit i åtnjutande af Evangelii wälsignelser i deras fullhet. Då Apostlarne i Jerusalem hörde om Philippi goda framgång, sände de Petrus och Johannes till Samarien på det att dessa skulle utföra handpåläggningen. Då de derföre ankommo till Samarien, lade de sina händer på de döpta, och dessa fingo den Helige Anda. Trollkarlen Simon, som såg, att den Helige Anda blef gifwen wid händers påläggning, tillbjöd Apostlarne penningar, om de wille meddela honom fullmakt att utföra denna heliga förrättning; så det är uppenbart, att dessa folk i Samarien blefwo födda af Andan, blefwo införsatte i Guds rike, blefwo delaktiga i Evangelii wälsignelser förmedelst händers påläggning. Wi wilja också anföra ett annat exempel af samma slag, hwilket omtalas i Ap. G. 19de Capitel. Paulus fann tolf bröder i Ephesus, på hwilka han lade sina händer, och de anammade samma stund den Helige Anda, det är: de blefwo wid denna handling andeligen födde till Guds rike; förut hade de blott sett Guds rike, då de endast woro födda af watten.

Detta war alltså Evangelii ordning i Apostlarnes dagar: tro på Jesum Christum, omwändelse, nedsänkningsdop i wattnet till syndernas förlåtelse och handpåläggning för anammandet af den Helige Anda. När menniskorna fordom rätteligen förstodo och efterlefde denna heliga ordning, åtföljde straxt krafter, gåfwor, wälsignelser och herrliga förmåner; och när som helst denna ordning noggrannt iakttages, skall samma resultat uppnås; men när den försummas, ware sig till en del eller helt och hållet, så skola dessa wälsignelser antingen förminskas eller alldeles upphöra.

Wid öfwerlemnandet af fullmakten till Apostlarne sade Jesus, att några utomordentliga gåfwor skulle tilldelas dem, som woro denna tingens ordning lydige. Se Marci sista Capitel. I 1 Cor. 12 Cap. gifwer Paulus en fullständigare beskrifning öfwer de åtskilliga gåfwor, som medföljde Evangelii fullhet; han uppräknar nio af dem, och underrättar oss om, att de äro frukter af den Helige Anda. Löftet om den Helige Anda är till alla, så många som Herren will kalla dertill, (Ap. G. 2, 38. 39.) och då denna Ande är oföränderlig i sin natur och sina werkningar, och då den ifölje löftet är oskiljaktigt förenad

med denna heliga ordning, så är det både förnuftigt och bibelenligt, att förwänta samma gåfwor och wälsignelser närsomhelst denna ordning iakttages; ty om Noach, sedan han hade byggt arken, kunde göra kraf på och erhålla timlig frälsning iföljd löftet; och om Josua, sedan han hade gått omkring Jericho det bestämda antal gånger, kunde stiga in i staden öfwer deß nedstörtade murar och taga deß inbyggare tillfånga; och om Israeliterne efter att hafwa förrättat de påbudna offer, kunde enligt löftet erhålla förlåtelse för sina synder; och om Naaman, sedan han hade efterkommit Elisas råd att twå sig sju gånger i Jordans watten, kunde hafwa kraf på sin sundhet; och slutligen om den blinde, sedan han hade twagit sig i dammen Siloa, kunde göra fordran på den utlofwade helbregdagörelsen och i werkligheten få den, — då säger jag med besinning och bestämdhet, att närsomhelst någon will lägga åsido sina förutfattade meningar, falska åsigter och sekteriska begrepp, och underkasta sig ordningen i Jesu Christi Evangelium, så finnes intet under himmelen, som kan hindra honom från att göra kraf på och undfå den Helige Andas gåfwa och alla wälsignelser, som tillhörde Evangelium i den apostoliska tidsåldern.

För att blifwa frälste i Guds rike må wi anamma den Helige Anda, och för att kunna anamma den Helige Anda, må wi tro på Herren Jesum Christum, derefter omwända oß från wåra synder, (det är: att försaka dem) gå fram och låta oß begrafwa i wattnet till syndernas förlåtelse och sedan anamma handpåläggning.

Men det är en ting af särdeles stor wigt, som jag icke ännu har omtalt. Jag hänsyftar nemligen till fullmakten att förrätta dopets och handpåläggningens handlingar. Utan att deßa handlingar blifwa utförda af en, som werkligen är sänd af Gud, skola wälsignelserna icke följa. Apostlarna och de sjuttio lärjungarne woro ordinerade af Jesum Christum till att utföra deßa Evangelii handlingar, hwarigenom de ewiga werldarnas gåfwor och wälsignelser endast kunde erhållas. Derföre sade Christus till Apostlarne: „Hwilka I förlåten synderna, dem förlåtes de, och hwilka I behållen dem, dem äro de behållna,“ (Joh. 20, 23.) det är, att hwar och en, som wille komma fram i ödmjukhet, och i uppriktighet ångra sina synder, och anamma dop af Apostlarne, skulle tillgifwas för sina synder genom försoningen i Jesu Christi blod och wid händers påläggning undfå den Helige Anda; men den, som icke wille underkasta sig denna ordning, skulle framdeles behålla sina synder. I affeende härpå säger Paulus: „Wi äro en lifwets lukt till lif och en dödens lukt till död.“ (2 Cor. 2, 16.) Han öfwerantwardade lif till dem, som anammade Evangelium, hwilket han hade myndighet till att förwalta, men död till dem, som wägrade att wara Evangelium lydige.

Denna makt och myndighet till att wara tjenare i Evangelii embete, meddelade Apostlarne till andra, så att Apostlarne woro icke de enda, som woro ikläddа denna answarsfulla kallelse. Och hwar och en man, som i hwilken tidsålder som helst, har myndighet till att förwalta i Evangelii fullhet, blifwer i detta affeende lik Apostlarne, nemligen ett lifwets sändebud till lif eller ett dödens sändebud till död, allt efterfom hans budskap anammas eller förkastas. Tilldeß man derföre kan finna en, som har detta embete, en, som har myndighet till att förrätta dop och handpåläggning, kan ingen på något wis wara förbunden att undergå deßa handlingar, icke heller förwänta ofwannämnde wälsignelser, hwilka blott kunna emottagas då Evangelii ordinanceer handhafwas med gudomlig myndighet.

Man kan mycket lätt inse, att full-

makten till att förrätta Evangelii handlinger har warit borttagen i många århundraden; ty ingen kan hafwa denna fullmakt, med mindre han får den wid omedelbar uppenbarelse, antingen med Guds egen röst, som händelsen war med Moses, eller wid Englars betjening, hwarwid Johannes Döparen fick sitt kall, eller medelst prophetians gåfwa, hwarmed Paulus och Barnabas blefwo kallade. (Ap. G. 13, 2.) Det är en känd sak, att menniskorna hafwa förnekat direkte uppenbarelse i många hundrade år, följaktligen hafwa de icke fått någon, och kunna således icke wara sända af Gud till att förwalta i Evangelii hushållning.

Gud sänder aldrig en man till att uträtta något för sig, utan att han uppenbarar sig för honom, eller med andra ord: han sänder aldrig en man med ett budskap, utan att han först omedelbart uppenbarar detta budskap för honom. Kyrkan, som Apostlarna upprättade, afföll tid efter tid, „drog ut i öknen," mistade sin fullmakt (det heliga Prestadömet) och afwek från Guds instiftade ordning, hwarwid hon tillika förlorade sina gåfwor och wälsignelser; buden öfwerträddes, Evangelii ordinancer förändrades; nedsänkningsdop i wattnet förändrades till bestänkning, och handpåläggning upphäfdes alldeles; prophetian föraktades och man trodde icke längre på de tecken, som skulle följa. (Upp. B. 12, 6. Esaias 24, 5.) Följden häraf war, att Hedningarna blefwo afskurna från Evangelii fullhet och dess wälsignelser, hwilket Paulus sade till dem i Rom. 11, 22: „Om I icke förblifwen i Guds godhet, skolen ockå I afhuggas."

Johannes talar i sin Uppenbarelse 14, 5. 6. om Evangelii återgifwande, sedan han i sitt 12te och 13de Capitel har talt om Kyrkans flykt till öknen och om Djuret, det är Hedningarne, som skulle föra krig emot de Helige och öfwerwinna dem: „Och jag såg en annan Engel flyga midt igenom himmelen; han hade ett ewigt Evangelium, det han förkunna skulle dem, som på jorden bo." Det är klart, att denne prophetia skulle uppfyllas innan Frälsarens andra tillkommelse.

På det att de, i hwars händer denna lilla skrift skulle komma, måtte wara utan undskyllning på Herrans stora dag, bär jag härmed wittnesbörd om, att denna prophetia allaredan har börjat att gå i fullbordan; att en Engel från Gud har besökt jorden i denna yttersta tid, och återgifwit det, som så länge har warit förloradt, nemligen Prestadömet, rikets nycklar, fullheten af det ewiga Evangelium, och kallat män att ropa till de wisa jungfrur: „Si, Brudgummen kommer, går ut emot honom!" (Matth. 25, 6.) för att wäcka dem af deras slummer, döpa dem till syndernas förlåtelse, så att de kunna anamma den Helige Andas gåfwa och derwid „tillreda sina lampor," och blifwa beredde för att emottaga Brudgummen; ty, säger Malachias 3, 2: „Ho kan lida hans tillkommelses dag? Och ho kan bestå, då han låter sig se? Ty han är likasom en guldsmeds eld, och såsom en wasterskos såpa." Wi swara: endast de, som omwända sig från sina synder och anamma det budskap, som Gud nu låter förkunna; blott de, som wilja afstå från sina willfarelser och undfly de andliga legoherdars förderfliga inflytelse, hwilka Gud aldrig har sändt, och i hwilka han icke finner wälbehag. I Jesu Christi namn bär jag härmed wittnesbörd om, att Abrahams, Isaacs och Jacobs Gud har sändt mig för att ropa til eder: „I, mitt folk, går ut ifrån henne, (Babylon) att I icke delaktige warden i hennes synder, och att I icke fån något af hennes plågor. (Upp. B. 18, 4.) Och jag förkunnar i Jesu Christi namn, i kraft af den Helige Andas wittnesbörd, att Guds wrede är upptänd emot den christna werldens wederstyggligheter, skrymteri och ogudaktighet, och från himmelen har han utbasunat sin wrede öfwer dem, som „predika för penningar och lära för winnings skull," och om de icke snarligen omwända sig och blifwa döpta till syndernas förlåtelse och anamma budskapet, som den Allsmäktige nu later utgå till alla nationer, skola de förtäras af menniskones Sons herrlighet, wid hans andra tillkommelse, som nu är när för handen, — ja, står för dörren.

Köpenhamn 1860.
Utgifwen och förlaggd af John Van Cott.
Tryckt hos F. E. Bording.